

H HARLEQUIN®

Romantika

MICHELLE DOUGLAS

*Lapsehoidja,
kes päästis jõulud*

Michelle Douglas
THE NANNY WHO SAVED CHRISTMAS
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Michelle Douglas
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11264313
ISBN 978-9949-25-456-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Maggiel, kes kebastab kõike, mis üks õde olema peab.

Tänan sind!

Esimene peatükk

Nicola küünitas maandumisel pead, et näha Cessna aknast võimalikult palju, kuid ei näinud enam kui punast mulda, mis piirnes siin-seal rohukõrte ja akaatsiapõõsastega. Kui piloot mootori seiskas, lummas teda ootamatu vaikus.

Mees pöördus tema poole. „Siin me siis oleme.“

„Selge.“ Ta neelatas ja noogutas järsult. *Siin* tähendas Queenslandi läänepoolseimas servas asuvat Waminda Downsi karjafarmi – metsik tagamaa, eikuskilmaa, musta kännu* taga – nii kaugel tsivilisatsioonist, kui oli võimalik füüsiliselt minna. Ta vaatas uuesti aknast välja ja raskus ta rinnas näis kasvavat. See koht oli tema kodulinna Melbourne täielik vastand. *Polaarne* vastand.

„Kas ma võin nüüd välja minna?“

„Noh, kuna see oli sinu reisi sihtpunkt, kullake, siis tundub see olevat järgmine loogiline samm.“

Piloot avas ukse, lasi trepi alla ja Nicola pistis pea välja ning esimene asi, mis teda tabas, oli palavus – karm, kõikehõlmav ja intensiivne. Teisena tajus ta maakamaraale astudes kohalikku lõhna – kuuma lõhenenud maa ja päikesest kõrvetatud rohu lõhna. Üksildane mahajäetud vallutas ta teadvuse säärase jõuga, mida ei saanud eirata.

* Black Stump – Austraalia väljend tähistamaks kujutletavat punkti, millega lõpeb inimasustus. (Toim.)

See oli suurem kui ta paljast pead tümitav kuumus, suurem kui võõras ümbrus ja selle lõhnad. Siinkandis võiks inimene kaduda, ilma et teda enam kunagi leitaks.

Ta vaatles lõputut välja, kuhu oli puistatud helepruuni muru laigukesi, akaatsiapõõsaid ja maltsa ning nende vahelt paistvat punast mulda, ning esimest korda kolme kuu jooksul tundis ta, et süda lööb jälle normaalses rütmis. Siin ei kohta ta tuttavaid, kes heidavad talle vargsi pilke, et neid varjata ning siis üksteisele peoga suud varjates midagi sosistada. Siin ei kohta ta sõpru, kes tema juurde kiirustavad, tal kätest haaravad ja uuriavad, kuidas tal läheb. Siin ei kohta ta neid inimesi, kes teiste õnnetuse üle rõõmu tunnevad ja teda vaadates irvitavad.

Ta sulges silmad ja tõstis näo taeva poole. „See on täiuslik.“

„Täiuslik mille jaoks?“

See hääl ei kuulunud piloot Jerryle.

Nicola lõi silmad lahti. Ta pöördus ja nägi, kuidas üks mees ta kohvrit lennuki pagasihoidlast välja sikutab. Mees asetab kohvri maha ja ajas selja sirgu. Ta oli pikk ja laiaõlgne ning temast õhkus jõudu. Veel enam õhkus temast aga asjalikku tõhusust.

Nicola pilgutab silmi. „Kust teie välja ilmusite?“ Nii palju siis arvamusest, et on pilloodiga kahekesi keset eikellegimaad.

Mees osutas oma selja taha ja Nicola nägi eredas päikesevalguses auto tuuleklaasil peegelduvat vilksatust. „Kas te olete farmist?“

Mehe suunurk tõusis veidi. See polnud päris naeratus, aga Nicola tajus, et see pidi väljendama sõbralikkust. „Mina olen Cade Hindmarsh.“

Tema ülemus.

Cade oli umbes kolmekümneaastane ja päevitunud nahaga. Väga päevitunud. Tema silmanurkades olid sügavad kurrud. Ilmselt pidevast silmade kissitamisest, mis siinses päikesekülluses oli hädavajalik. Nicola avastas, et see harjumus hakkab ka talle juba külge jääma. Cade lükkas *akubra* peas tahapoole ja Nicola avastas end vahtimas kõige sinisematesse silmadesse, mida ta kunagi oli näinud. Siinne päike võis olla pleegitanud kõike muud, aga mitte neid silmi.

Mehe pilk oli sirgjooneline. Mida kauem naine teda vaatas, seda kergemaks tundis ta end muutuvat, justkui oleks õlgadel lasuv koorem jalge all laiuvasse lõhenenud maasse vajunud. Cade ei tundnud teda. Nad polnud kunagi kohtunud. Siin ei tundnud teda mitte keegi. Cade ei arva, et ta on haletsusväärne, rumal või läbikukkunud. Välja arvatud muidugi juhul, kui ta teeb midagi, mis selleks põhjust annab.

Ja tal polnud absoluutselt mitte mingit kavatsust lasta sel juhtuda.

„Nicola McGillroy,“ sõnas ta endale kombekust meelde tuletades. Ta esitas end jaheda, tasakaaluka ja töisena. See oli mulje, mida ta soovis endast jätta. See oli ühtlasi ka vastand haletsusväärsele jalamatile.

Cade sammus lähemale ja sirutas tervituseks käe. Nicola võttis selle vastu ja ta käest haarati kinni nii konk-

reetselt ja põhjalikult, et üllatus tegi ta silmad suureks. Cade'i nägu tõmbus krimpsu ja ta lödvendas haaret. „Vabandust. Mulle on alati öeldud, et ma ei tohiks nii kõvasti pigistada.“

Nicola neelatas. „Pole tarvidust vabandada; te ei teinud mulle haiget.“

Cade'i käeraputus oli täpselt selline, nagu Nicola oli alati meeste käeraputust kujutlenud. Tegelikuses oli ta selles ja ka paljudes teistes asjades pidanud alati pettuma. Cade sellist pettumust ei valmistanud. Tema haare oli kindel, usaldusväärne, tugev. Mehi, kes oskasid sedasi tervitada, ei saanud manipuleerida. Nicola tahtis õppida samamoodi tervitama.

Akubra serva alt paistvad sinised silmad särasid hetkeks. Nicola huuled paotusid vastuseks ja ta märkas ehmatusena, et hoiab endiselt mehe käest kinni. Ta vabastas end õrnalt.

Tema ülemus kallutas pea taha ja vaatas teda mitme, pulsisagedust tõstva hetke jooksul. Nicola ajas lõua püsti ja vaatas vastu. Ta teadis kõhklemata, et see pilk polnud midagi muud kui hindamine... arvustamine. Järgmised kaks kuud hakkab ta mehe kahe väikese tütre eest hoolt kandma. Ta poleks usaldanud ühtki meest, kes oleks ta tööle võtnud pimesi usaldades, vaid elulookirjelduse ja telefoniintervjuu põhjal. Mis siis, et see intervjuu oli olnud täiesti kohutav.

„Kas ma sobin?“ küsis Nicola viimaks, sest ootus muutis teda närviliseks. Ta ei kõhelnud hetkekski selles, et kui vastus on eitav, paneb mees ta lennukile ja saadab tagasi Melbourne'i.

See mõte muutis ta suu kuivaks ning süda eksis paari löögiga, enne kui hakkas jälle uuenenud jõuga vastu roideid pekslema. Ta ei saa tagasi Melbourne'i minna. Mitte veel!

Melbourne... Detsember... koos mälestustega pulmadest, mida ta oleks pidanud planeerima. Ta ei uskunud, et suudaks seda taluda.

„Miks see koht täiuslik on?“

Täiuslik? Nicola Ann, sa ei mõtle seda ometi tõsiselt!

Ta peas kajasid ema sõnad. Nicola otsustas neid täielikult eirata. „Kõik see,“ ta viipas käega ümbritseva maastiku suunas, „on niivõrd erinev sellest, millega ma harjunud olen, aga see on just selline, nagu ma ette kujutasin.“

„Ja see on hea?“

„Ma usun küll.“ See oli *väga* hea.

Cade seisis kindlalt. „Paljud inimesed, kes siia satuvad, põgenevad millegi eest.“

Nicola ei lasknud endal norgu vajuda. „Kas ka teie olete selle pärast siin?“

Kõrvalt kostis Jerry turtsatus, mis meenutas Nicolale, et ta pole oma tööandjaga kahekesi. „Kullake, Hindmarshid on siin mitmete põlvkondade vältel signinud ja kasvanud.“

Nicola kergitas Cade Hindmarshi suunas kulmu. „See tähendab siis „ei“-d, jah?“

Sinised silmad särasid jälle. „See tähendab „ei“-d.“

„Mõned inimesed,“ ta valis sõnu väga hoolikalt, „ei soovi mitte erinevaid maastikke näha, vaid neid ka kogeda.“